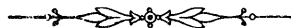

HERMAN met bacterium coli commune soms op aardappelen volkomen karakteristieke typhus-culturen verkregen. Van de andere kenmerken, die steeds voor minder karakteristiek zijn gehouden dan de aardappel-cultuur, geldt hetzelfde (*Archiv. de méd. exp.*, Nov.). FOKKER.

INGEZONDEN.

Mijnheer de Redacteur!

Had ik kunnen bevroeden, dat mijn „gentle hint” Dr. SALTET tot de inzending van een zoo boos stukje aan mijn adres zou vervoeren, ik zou misschien, ook omdat de wetenschappelijke ontwikkeling van dien Heer mij au fond onverschillig is, dat uitroepingsteeken hebben gesupprimeerd.

Nu hij schrijft, dat hij geen discussie over Heterogenese wil openen, maar alleen „voor U, Mijnheer den Redacteur en de lezers van het *Tijdschrift* wil „uiteenzetten, waarom hij, (SALTET), de geschriften van dien Schrijver verder „onbesproken heeft gelaten” mag ik de opmerking niet terughouden, dat, voor zoover ten minste bekend is, niemand van Dr. SALTET een verdere bespreking van mijn geschriften verwacht heeft, zoodat zijn „uiteenzetting” niet gemotiveerd is. Ik ten minste, wel verre van hem kwalijk te nemen, dat hij, in 1888, Heft III mijner „Untersuchungen” niet heeft besproken, heb zijn stilzwijgen slechts toegeschreven aan mijn antikritiek, waarin ik had aangetoond, dat Dr. SALTET voor de functie van criticus de noodige zelfbeheersching mist. „N'est pas critique qui veut”, en de Heer SALTET schijnt daar toch ook wel iets van gevoeld te hebben, althans zijn telkens en ook thans herhaalde verklaring, dat hij die kritiek niet spontaan, maar „op verzoek van uwen voorganger” had gemaakt, bewijst wel, dat hij toch bij intuïtie gevoelt een verontschuldiging noodig te hebben.

Dat Dr. SALTET „geen discussie over Heterogenese wil openen” is jammer Mijnheer de Redacteur, niet alleen voor de lezers van dit *Tijdschrift*, maar ook voor hemzelf. Wilde hij deze quaestie eens behandelen met de oorspronkelijkheid, die hij in zijn „praktijk der ontsmetting” heeft aan den dag gelegd en met de degelijkheid, waarvan zijn interessante brieven over het Londensch Congres hebben getuigd, zulks zou den lezers van dit *Tijdschrift* meer belang inboezemen dan het napluizen van wat al of niet over mijn onderzoekingen geschreven is en van den fonds-catalogus der firma NOORDHOF. En de Heer SALTET zou, indien hij eens over deze quaestie nadacht, toch wel begrijpen, dat sedert de verschijning mijner *Untersuchungen* de waarschijnlijkheid der Heterogenese hoe langer zoo grooter is geworden en de meeste der argumenten, die hij „als criticus” had gebruikt door de onderzoekingen van den jongsten tijd hem zijn ontvallen. Op dit oogenblik vormt hij zich van Heterogenese een volkomen onjuiste voorstelling, getuige zijn overigens zoo sprekend en geniaal beeld van de portemonnaie: De vergelijking van de Heterogenese met de vierde dimensie kan bij niemand, die

de quaestie begrijpt en die wel eens van DARWIN, HAECKEL en consorten gehoord heeft, opkomen.

Wat te denken van SALTET's mededeeling: „Toch kan het best wezen dat „FOKKER gelijk heeft”? Is dat een slag om den arm? Ik vermoed het, ook wegens de ironie in den „profetischen blik” waardoor hij, voor het geval ik de Heterogenese eens mocht bewijzen, reeds nu de waarde daarvan schijnt te willen verkleinen. Hij houde mij echter ten goede, dat ik met mijn 4de Heft, of liever met de mededeeling mijner experimenteële bewijzen wacht, tot ik er geheel mede gereed ben, al acht hij dan ook misschien de verklaring „dat voor hem”, SALTET, „Heterogenese en Abiogenese welkome begrippen zullen zijn”, wel in staat den ijver waarmede ik over deze quaestie experimenteer aan te wakkeren.

Van een enkele opmerking van SALTET kan ik de juistheid toegeven, n.l. dat ik met zekere voorliefde die onderzoeken heb gerefereerd waarin ik steun voor de Heterogenese meen te vinden. Maar dat ik mijn tegenstanders per se voor bekrompen en bevooroordeeld zou houden, dat gaat te ver, zulks hangt geheel af van den aard van den tegenstand en Dr. SALTET generaliseert hier ten onrechte. Dat ik het doctrinair bacteriologisch standpunt voor bekrompen en bevooroordeeld houd, heeft Dr. SALTET terecht gemerkt, maar dat kon niet moeilijk zijn, daar ik herhaaldelijk in mijn geschriften onbewimpeld voor die meening ben uitgekomen.

U voor de plaatsing dankende, Mijnheer de Redacteur, blijf ik hoogachtend

Uw Dw. D.

FOKKER.

AAN DE LEDEN DER MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

In de Januari-vergadering van de Afdeling Schiedam en Omstreken is het Fonds ter ondersteuning van behoeftige weduwen van leden en van behoeftige leden der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst ter sprake gekomen. Met enthousiasme werd deze zaak besproken, en én de werking én de wijze van onderzoek en hulpverschaffing ten zeerste geprezen.

Algemeen was men echter van oordeel, dat men zich van zulk een fonds niet mag afmaken met een contributie van een paar gulden. Neen voor zulk een doel moet meer bijgedragen worden. Dit hebben de aanwezige leden allen begrepen en daarom terstond hun contributie belangrijk verhoogd. Tevens werd besloten hiervan kennis te geven in het *Tijdschrift*, om ter navolging op te wekken.

Dr. ENDTZ,

Secretaris v. d. Afd. Schiedam en O.

Tot zoover het verslag van het in die vergadering behandelde.

Op één zaak wensch ik echter in het bijzonder de aandacht te vestigen. Stelt U voor een kunstbroeder, die niet bemiddeld is en aangetast door een